

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Summa Jurisprudentiae Sacrae Universae, Seu Jus
Canonicum, Secundum quinque Decretalium Gregorii
Papae IX. Titulos explicatum**

Pichler, Vitus

Bibliopolarum Augustanorum, 1723

VD18 VD18 12190187-ddd

4. Quibus conferendum sit Beneficium?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98739](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98739)

riter examinandum & instituendum, qui infu-
per, et si Religiosus Exempti Ordinis existat,
quoad curam animarum Sacramentorumque
administrationem jurisdictioni Episcopali ac-
cessit subiectus sit. Trid. s. 25. c. 11. de Re-
gular. Dixi. Vicarium vel perpetuum vel tem-
poralem; quavis enim per se presentare de-
beant perpetuum, potest tamen Episcopus ad-
mittere temporalem, si ipsi ita expedire videat-
ur. Trid. sess. 7. c. 7. de Ref. imò tenetur ad-
mittere 1. si a tempore immemoriali in tali Ec-
clesia unita semper fuit Vicarius temporalis.
2. Si unio est facta cum tali pacto, ut semper
exponatur Vicarius temporalis. 3. Si Bene-
ficiam est unicum Monasterio Monachorum
vel Mendicantium; sic enim S. Pius V. limi-
tavit Trident. in Constit. sua, quæ incipit Ad
expendendum, motu proprio edita an. 1567. 4.
Si aliqua Vicaria perpetua per se & particula-
riter fuit unita. Barb. de Off. Episc. alleg. 72. n.
190. Quidam denique plenissimo jure incorpo-
ratur, acquirunt potestatem non tantum
presentandi Vicarios, perpetuos vel tempo-
rales, sed etiam eosdem examinandi, appro-
bendi, instituendi, visitandi excluso Episco-
po, per c. 21. de Privileg. & Trid. s. 25. c. 11. cit.
Dico 6. Unionem semel legitime factam ex
istodem causis necessitatis vel utilitatis Ecce-
lesie, & cum consensu eorum, quorum interest
unionem dissolvere, tollere potest, qui eam fe-
cit, arg. c. 1. de R. J.
Dico 7. Dismembrare Beneficium potest
Episcopus quidem, sed non nisi ex iusta causa,
qualis est necessitas vel utilitas Ecclesie, & re-
quiritur consensus Capituli, eorumque, quorum
interest. Adeoque ad Dismembrationem Be-
neficiorum requiritur eadem causa & solenni-
tas, quæ ad Unionem. Barbos. p. 3. de Off. E-
pisc. alleg. 67. n. 16. 17. Card. de Luc. de Pa-
tron. disc. 34. de Benef. disc. 45. de Jure Patron.
disc. 66. Sumitur ex c. 10. h. t. c. un. s. fin. ut Be-
nefic. Eccl. sine diminut. c. 3. de Eccl. adif. Ratio;
quia talis dismembratio est vera alienatio re-
rum Ecclesiasticarum.
Dico 8. Divisio Beneficii pariter non est per-
missa Episcopo, nisi ad iusta causa, & consen-
sus, vel vocatio eorum, quos consentire vel
vocari debere diximus ad Unionem, & nisi Be-
neficium præbeat tot redditus, ut sufficiant ad
duos Beneficiarios sustentandos. Constat ex
c. 8. § 26. h. t. c. 3. cit. & Trid. s. 21. c. 4. de Ref.
pro iusta causa habet Tridentinum loc. cit. in
ordine ad divisionem Beneficii Parochialis co-
llam, & distantiam Parochianorum tantam,
ut officij Divinis in Ecclesia Parochiali com-
modè non possint interesse; sic enim statuit:
Episcopi, etiam tanquam Sedis Apostolicæ delegati,
in Ecclesijs Parochialibus, in quibus populus ita nu-
merosus sit, ut unus Rector non possit sufficere Ecce-
lesijs Sacramentis ministrandis, & cultui Divino
peragendo, cogant Rectores, vel alios, ad quos per-
tinet, sibi tot Sacerdotes ad hoc munus adungere,
quot sufficiant ad Sacramenta exhibenda & cultum
Divinum celebrandum: in his vero, in quibus ob lo-
corum distantiam sive difficultatem parochiani sine
magno incommodo ad percipienda Sacramenta &
Lib. III. R. P. Pichler.

Divina Officia audienda accedere non possunt, no-
vas Parochias, etiam in viris Rectoribus, constituere
possint. Illis autem Sacerdotibus, qui de novo
erunt Ecclesijs noviter erectis præficiendi, competens
assignetur portio arbitrio Episcopi ex fructibus ad
Ecclesiam Matricem quomodocumque pertinentibus:
& si necesse fuerit, compellere possit populum ea
subministrare, quæ sufficiant ad vitam dictorum Sa-
cerdotum sustentandam. Allegat hunc in finem
c. 3. cit. ubi sic habetur: Ad audientiam nostram
noveris pervenisse: quod villa, quæ dicitur H. tan-
tum perhibetur ab Ecclesia Parochiali distare, ut
tempore hyemali, cum pluvie inundant, non possint
Parochiani sine magna difficultate ipsam adire: un-
de non valent congruo tempore Ecclesiasticis intere-
se officiis. Quia igitur dicta Ecclesia ita dicitur re-
ditibus abundare, quod præter illius villæ proven-
tus Minister illius convenienter valet sustentationem
habere, mandamus, quatenus res ita se habet; Ecce-
lesiam ibi edifices, & in ea Sacerdotem, sublato ap-
pellationis obstaculo, instituas, ad sustentationem
suam ejusdem villæ obventiones Ecclesiasticas per-
cepturum. En! si aliqua necessitas urgeat, &
duobus Beneficio sufficiens sustentatio assigna-
ri queat, non modò potest, sed & debet, etiam
invito Rectore Beneficii, hujus divisio ab Epi-
scopo institui.

Dico 9. Etiam suppressio Beneficii, saltem
quod non est Dignitas, fieri potest ab Episco-
po, sed non aliter, nisi ad iusta causa (quæ
ferè est sola tenuitas & insufficientia reddituum)
atque solennitates à jure requisitæ. Sumitur
ex c. 12. de Constit. & Trid. s. 24. c. 15. de Ref.
Garc. p. 12. c. 1. n. 2. Fagn. cum gl. in c. 8. de
Constit. n. 6. 7. cum verò Trid. dicat: liceat
Episcopis, inferunt DD. id non licere Vicario
Generali, neque Capitulo Sede vacante, vel
Prælati inferioribus etiam quasi Episcopalem
jurisdictionem habentibus.

§. IV.

Quibus conferendum sit Beneficium.

Sciendum, Beneficia non nisi Dignis confe-
renda esse, & Curata Dignioribus, ut patet
ex tit. 6. de Elect. § tit. 14. de et. § qual. §
Ord. Præficiendorum, & alijs seqq. in lib. 1. ubi
examinavimus, quæ ætas, quis ordo, quæ qua-
litates aliæ, maxime quæ probitas & scientia,
quibus aliquis efficiatur Dignus, ad singula Be-
neficia requirantur; quod nempe promoven-
dus debeat esse legitime natus vel saltem legiti-
matus: baptizatus: actualiter Clericus:
certæ ætatis: cœlebs: competenti morum
honestate, & scientiâ præditus: nullâ censurâ,
vel irregularitate irretitus &c. Hic disqui-
rendum adhuc superest, quænam intentio sit
necessaria in promovendo ad Beneficium & an
Regulares sint hodie capaces obtinendi Bene-
ficiam Parochiale Sæculare.

Dico I. Qui recipit beneficium Parochiale,
tenetur habere voluntatem seriam, saltem con-
ditionatam, suscipiendi Presbyteratum intra
annum; & qui talem voluntatem non habet,
vel dubitat, num intra annum velit suscipere
Presbyteratum, fructus non facit suos, &
per-

K k k

per-

perceptos tenetur restituere ante omnem sententiam; nisi mutata voluntate, vel depositio dubio, intra annum initietur Ordine Presbyterali, aut saltem proponat initiari cessante impedimento, quo hic & nunc laborat. c. 14. § c. 35. de Elect. in 6. Dixi 1. Beneficium Parochiale; de cæteris loquetur assertio sequens. 2. Tenetur, nempe sub mortali, ut habet communis; quia suscipiens officium, cui annexa est gravis obligatio, debet se sub gravi habilem reddere. 3. Voluntatem seriam, licet illa forte non sit duratura: quare si voluntatem ac intentionem clericandi, & Beneficio deservendi, postea mutet, non tenetur restituere fructus, ante mutatum animum perceptos, imò probabiliter nec illos, quos absque fraude percepit post mutatum animum intra illum annum. Wiestner ad tit. de Vir. & honest. Cler. n. 26. cum aliis. 4. Saltem conditionatam, nisi nimis postea ex iusta causa (qualis v. g. esset, si frater unicus decederet sine liberis, si offerret se matrimonium opulentum, vel necessarium illud esset ad conservandam familiam, ad sopiendas lites &c. Pirh. eodem tit. n. 106.) minus convenire ipsi videatur status Clericalis; nec enim præsumendum est de mente Ecclesie, quod intendat obligare etiam sub privatione fructuum, ad statum Ecclesiasticum insuper habitam tam iustam causam cum non suscipiendi. 5. Vel dubitat; quia in c. 35. cit. simpliciter requiritur voluntas & intentio suscipiendi sacerdotium; is autem, qui dubitat, talem intentionem habere dici nequit. Communior contra Garc. Barb. & Nav. 6. Fructus non facit suos, & perceptos &c. adeoque perceptis ipso jure & ante omnem sententiam privatus existit; quia tam fructus, quam ipsum Beneficium Parochiale fuerunt concessa sub conditione, si velit suscipere Presbyteratum: si igitur hanc conditionem non impleverit, titulus beneficii hoc ipso evanescit, & amissus est, fructusque, tanquam res aliena, restituendi; cum nec beneficii nec fructuum dominium unquam sit absolute obtentum: ubi enim deficit conditio, deficit & conditionatum. 7. Nisi mutata voluntate &c. si enim prius quidem voluntatem suscipiendi Sacerdotium non habuit, postea vero mutavit mentem, vel saltem proposuit suscipere remoto impedimento, propter quod intra annum actu suscipere nequeat, ad restitutionem fructuum & dimissionem beneficii non obligari videtur, ut tenet communis ex c. 35. cit.

34. Dico II. Qui recipit Dignitatem vel Beneficium simplex, cui annexus est Ordo sacer, tenetur quidem habere voluntatem, saltem conditionatam, Clericandi & Ordinem sacrum suscipiendi intra tempus à Jure requisitum, h. e. intra annum; sed fructus ex eo perceptos restituere, aut beneficium dimittere ante sententiam non obligatur, si recepit sine tali voluntate. Ita Guttierrez l. 2. qq. Canon. c. 5. n. 24. Azor, Sanch. & alii contra Garc. & quosdam alios, qui volunt talem obligari ad restitutionem fructuum. Prior pars de obligatione habenditalem animum constat ex c. 1. de

etat. Unde Trid. s. 23. c. 4. de Ref. prohibetur dinari & primam etiam tonsuram initiari illos, quibus probabilis conjectura non est, eos, ut fideles Deo cultum præstent, hoc vitæ genus elegisse. Nec apparet, quomodo à peccato veniali excusari possint ordinari se facientes absque dicta intentione perseverandi in Clericatu: licet excuset Laym. l. 5. tr. 9. c. 7. n. 2. si habeant rationabilem causam suscipiendi Clericatum. Posterior pars de obligatione restituendi inferretur ex eo, quia nullum Jus eam imponit; nam c. 14. § c. 35. superius cit. loquuntur de Beneficiis & Ecclesiis Parochialibus; in odiosis vero non est facienda extensio à calu expresse ad non expresse propter paritatem imò & identitatem rationis. Ad tamen verum est, quod taliter promotos, si intra annum non suscipiunt ordinem requisitum monitus, dignitate vel beneficio privandus sit per sententiam. per. 1. cit. & Trid. s. 24. c. 12. de Ref. Quodsi Beneficio non esset annexus ordo sacer, non peccaret mortaliter, qui illud reciperet cum animo non persistendi in Clericatu, sed post perceptos aliquandiu fructus ducendi uxorem, ut docet Sanch. & Laym. contra Sot. & Navar. imò nec venialiter secundum Garc. & Palu. tr. 13. d. 4. pu. 7. n. 16. cum nullum possit ostendi præceptum Juris Positivi, vel etiam Naturalis, obligans talem beneficiatum ad persistendum in statu Clericali, nedum in beneficio quin ipsa Jura beneficiatis Minoris libere ad nuptias transire haud obsecrare permittunt. c. 1. § 3. de Cler. conjug. licet pertransitum amittant beneficia.

Dico III. Non tantum Monachi, sed etiam Canonici Regulares & alii Religiosi, hoc probabilius sunt incapaces obtinendi beneficium Saculare, etiam Parochiale, suis Monasteriis non plenè incorporatum, spectato puncto Juris. Ita Vincent. Petra to. 2. Commentar. ad constit. Apost. 1. sect. 1. à n. 11. n. 26. § 31. allegans plurimos, & testans de communi. Dissentient cum Tambur. de Jure Abb. to. 3. l. 4. q. 8. n. 5. doctissimi tres Salisburgenses, P. Engel, P. König, & P. Schmier de Person. vel. § Jur. Eccles. p. 2. c. 3. n. 34. atque ex parte Zypaus, Gonz. Wiestner; nam hi posteriores pro incapacibus agnoscunt solos Monachos, & alios Religiosos, non vero Canonicos Regulares, illi autem tam Monachis quam Canonicis capacitem de Jure adstruunt. Prob. 1. ex c. 9. de Regular. ubi, qui ad Religionem migrarunt, & post assumptum habitum Professorum ad Ecclesias seculares redire cupiunt, prohibentur assumi. 2. ex Cone. Trid. s. 14. c. 11. de Ref. ut explicato per declarationem S. Congreg. approbatam à Gregorio XIII. & editam 8. Julii 1581. quæ sic habet: Sanctissimus D. N. Gregorius XIII. noluit licere istis Regularibus (Canonicis) etiam de licencia sui Generalis, absque permisso Summi Pontificis assumere curam etiam ad tempus, multoque minus beneficium in titulum. Dein S. Congregatio Episcoporum & Regularium ex mandato Clementis X. 17. Martii 1671. expresse declaravit

vic Regularium incapacitatem : quod decretum per modum Legis generaliter promulgatum perpetuo observandum dixit Rota apud cit. Vinc. Petr. n. 40. 3. Ex ratione, partim de Religiosi à claustris ad frequentiam populorum accedant, quam rationem dat citata declaratio Card. approbata à Gregorio XIII. partim quia Religiosi jam habent aliunde ex redditibus Monasteriorum, unde vivant, & ideo non decet, ut ipsis provideatur de beneficiis secularibus, cum Cleri secularis præjudicio. 4. Ex recepta regula inter Beneficialistas & Canonistas ex Trid. s. 14. c. 11. de Ref. §. 25. c. 12. de Regular. vi cujus beneficia secularia secularibus, & contra, conferri debent, ita ut alias collatio sit irrita, nisi adsit dispensatio Pontificia, secundum Reg. Cancell. 42. 5. Ex Sylo Curiae Romanae, ubi non nisi dispensati Regulares admittuntur ad beneficia secularia, etiam Curata, uti fatentur etiam adversarijسته Petra loc. cit. Additi tamen in assertionem, non plene incorporatum suis Monasteriis; si enim plenarie, h. e. quoad temporalia & Spiritualia simul aliqua Parochia sit unita Monasterio, absque dispensatione vel licentia Papae potest Praelatus Regularis aliquem ex suis Religiosis exponere ad administrandam talem Parochiam; cum per hujusmodi unionem talis Ecclesia Parochialis fiat membrum Monasterii, & beneficium Regulare : e contra si solum quoad temporalia esset unita & unione simpliciter, maneret beneficium Seculare, licet Monasterium haberet etiam jus praesentandi. Neque dicas, de Jure Monachis ne quidem in propria Ecclesia licere beneficium Parochiale administrare. c. 1. de Capellis Monach. consequenter nec in Ecclesiis plene unitis. Nam huius dispositioni pridem est derogatum per consuetudinem contrariam, & Trid. s. 25. c. 11. de Regular. aperte supponit contrarium, quia Regularibus, qui in propriis Ecclesiis exercent curam animarum, subicit Episcopo. Si tamen Monachis sit taliter unita Ecclesia Parochialis, & ex iis unus exponatur ad eam administrandam, voluit S. Pius V. in Constit. ad exequendum. 47. §. 5. ut cum eo habitent saltem quatuor alii ex Monachis.

Oppones I. Ex Trid. s. 14. c. 11. cit. quod pro nobis allegavimus, sit argumentum contrarium; quia sic habet: taliter translatus (nempe ex uno Ordine Religioso in alium) etiam si Canoniarum Regularium fuerit, ad beneficia secularia §. curata omnino incapax existat : ergo à contrario omnis Religiosus, qui non est translatus ex alio Ordine, est capax; quia exceptio firmat regulam in oppositum in casibus non exceptis. Atque id specialiter militat in Canonis Regularibus, utpote quos expresse facit incapaces solum pro casu, quo sunt translati. Atque sic de Canonis pronuntiavit declaratio Cardd. apud Fagn. in c. 5. de statu Mon. 2. Inc. 5. cit. soli Monachi redduntur incapaces, quia sic sonat: licet in Lateranensi Concilio de Monachis caveatur, ne singuli per villas & oppida per quasque Parochiales ponantur Ecclesias &c. quia tamen istud de Canonis

Regularibus specialiter non cavetur, qui etsi à Sanctorum Monachorum consortio non putentur subijuncti, Regula tamen inservunt laxiori, & per antiquos Canones etiam Monachi possunt ad Ecclesiarum Parochialium regimen in Presbyteros ordinari &c. Sic annuendum duximus postulatis, ut exercens Plebani officium, si commode fieri poterit, unum Canonicum Regularem tecum habeas. Ergo Canonici de Jure non sunt incapaces Beneficii Parochialis secularis; imò nec Monachi, si non exponantur singuli & soli, sed cum socio. 7. Parochiae melius & fructuosius administrantur à Religiosis, quam à Clericis secularibus, & ideo olim cum licentia solius Episcopi poterant iis praefici etiam Monachi saltem ex causa necessitatis, vel utilitatis majoris, ut patet ex can. 31. §. 34. causa 16. q. 1. licet semper fuerint inhabiles ad beneficia simplicia secularia. per c. 9. de Regular. quia in simplicibus non pugnat ratio necessitatis vel utilitatis majoris animarum: ergo de Jure Communis non sunt incapaces, etiam Monachi, Beneficiorum Parochialium. 4. Omnes Regulares, exceptis tantum, qui sunt de Societate JESU, de Jure sunt capaces Episcopatum, imò non Mendicantes etiam Praelaturarum in Ecclesiis Collegiatis secularibus: ergo & minorum beneficiorum Curatorum. 5. Videmus passim promoveri Regulares ad beneficia secularia Curata absque dispensatione Papali: ergo saltem vi consuetudinis, & juris non scripti sunt capaces.

2. Ad I. Nos incapacitatem Regularium non nudè ex Conc. Trid. probavimus, sed ut explicato à sacra Congregatione, & à Gregorio XIII. ejus declarationem approbante; item à Congreg. Episc. & Regular. conspirante Clem. X. Declarationes illas, quas afferunt Fagn. & Pignat. non sunt ita approbatae ab aliquo Pontifice, vel, si essent, intelligendae forent de capacitate Canoniarum Regularium ad beneficia Parochialia suis Ecclesiis plenarie unita, ut evitetur contradictio. Ad II. Licet fortè de Jure Antiquo Canonici Regulares non fuerint incapaces, tamen sunt de Jure Novo Tridentini, ut explicati à S. Congreg. Card. accedente approbatione Gregorii XIII. & à Congreg. Episc. & Regul. accedente approbatione Clementis X. ubi omnes Regulares, sive sint Monachi sive alii Religiosi, pronuntiantur incapaces: ex d. c. 5. autem clarè eruitur, Canonicos Regulares, licet laxioris sint Regulae, esse verè Regulares & Religiosos. Adde, quod juxta Nav. & Fagn. nomine Monachorum etiam in odiosis veniant Canonici Regulares, ubi reperitur eadem ratio, uti hic, ne scilicet à claustris abstrahantur ad vivendum inter seculares. Procedit itaque de omnibus regula generalis inter Beneficialistas recepta & ex Jure desumpta, vi cujus Beneficia secularia secularibus, Regularia Regularibus conferenda sunt. Accedit, quod nostram assertionem non probaverimus ex c. 5. allegato. Ad III. Transseat, quod fortè melius administrantur Parochiae per Regulares, quod non semper verum est, tamen ipsi Regulares contra suam

Professionem obijciuntur multis periculis propriæ perfectionis imò & salutis, si exponantur, præsertim absque necessitate, in Parochiis extra sua Monasteria. Dein potius attendi debet dispositio Juris, quam quæcunque melior administratio. Quod olim ad arbitrium & consensum solius Episcopi potuerint præfici ex necessitate vel utilitate Ecclesiæ Parochiis, non negamus; negamus verò pro præfenti tempore; quia olim id erat specialiter permittum Episcopis, nunc generaliter iisdem negatur, cum Jure Communi, in quo nihil possunt Episcopi, Regulares facti sint incapaces. Ad IV. N. Conf. quia ipsum Jus illos reddit capaces Episcopatum, non verò beneficiorum Parochialium Sæcularium. Ad Prælaturas Collegiatarum Ecclesiarum Sæcularium capacitatem Regularium si probent Adversarii sufficienter ex Jure, bene est: si non probent, manent etiam inhabiles ad istas. Ad 5. Illa consuetudo est tantum circa beneficia curata Monasteriis plenè unita: quoad alia negatur, quamdiu non Juridicè probatur: vel quamdiu non probatur, Trid. cum declaratione Cardd. approbata à Gregorio XIII. & declaratione S. Congreg. Episc. & Regul. approbata à Clemente X. aut non esse receptum, aut abrogatum.

§. V.

Aquo & quomodo conferendum sit

Beneficium. Ubi etiam de collatione alternativa.

Sciendum I. Regulam esse, quod nullum Beneficium Ecclesiasticum obtineatur sine Canonica Institutione. c. 1. de R. J. in 6. Institutio autem Canonica, genericè sumpta, seu Provisio, sicut ipsum Beneficium aliud est Electivum, aliud Patronatum, aliud Collativum, distinguitur & est triplex, nempe 1. Confirmatio legitimi Superioris præcedente Electione vel Admissio præcedente Postulatione, de quibus ad tit. 5. §. 6. lib. 1. 2. Institutio specificè sumpta, prævia Presentatione vel Nominatione Patroni, de qua Institutione agitur ad tit. 7. in hoc libro, & vocatur etiam Collatio Necessaria, cum necessariò institui debeat, & promoveri ad beneficium certa persona, quam alius præsentat vel nominat. 3. Collatio specificè accepta, seu Collatio libera, quæ nihil est aliud, quam gratuita concessio beneficii vacantis huic vel alteri, prout volueritis, penes quem est jus conferendi, nulla electione vel presentatione alterius præviâ, vocaturque alio nomine Donatio c. 5. de Consecr. Preb. §. c. fin. de Offic. Vicar. in 6. per quam statim acquiritur jus ad rem, & quamprimum accesserit acceptatio illius, cui confertur Beneficium, jus in re & quasi dominium, antequam possessio Beneficii capiatur. per c. 17. h. t. in 6. Et de hac collatione deinceps hoc loco erit sermo. De qua

39 Sc. II. Hic potissimum inquiri, penes quem sit conferre beneficia. Cum verò quædam conferantur alternatim, jam à Papa, jam ab Episcopis, vel aliis Collatoribus, rectè examinatur, quid Juris sit de Collatione alternativa. Siquidem Papa, ut Episcopos atque alios alliceret ad residendum, ipsis concessit grati-

am Alternativa, h. e. Episcopis, & quibusdam aliis Collatoribus Ordinariis, indulgit certos menses, ita ut, si qua beneficia vacare inciperent illis mensibus, ea libere conferre possint. Olim quidem ipsis concessit quatuor menses per annum, nempe Martium, Junium, Septembrem, & Decembrem, reliquis sibi reservatis, ita ut semper tertio mense conferrent Episcopi. Hodie autem dedit Episcopis in Reg. & (quæ nunc est 9.) Cancellaria & in Concordia Germania §. ceteris potestatem secum per se alternandi, ita ut primo mense Papa, & alter semper Episcopi vel alius Collator conferat, adeoque 6. menses ipsis relinquit, nempe Februarium, Aprilem, Junium, Augustum, Octobrem, Decembrem, reservatis sibi 6. reliquis, videlicet Januario, Martio, Majo, Julio, Septembri, Novembri; quos insuper quandoque indulget Principibus Sæcularibus ob præstantia eorum merita in Ecclesiam: sic suos menses Papales permittit Domui Bavaricæ in ordinem Parochias alternativas, auffs die Weidst. Wfarren / nisi malis dicere, per Præscriptionem accrevisse prædictæ Domui menses Papales, uti dicitur n. 73. Id adhuc observari, quod in Concord. Germ. cit. hæc alternatio indulgetur Germanis absolute, & non solum Episcopis, sed etiam aliis Collatoribus Ordinariis; in Reg. Cancell. autem solis Episcopis, Archiepiscopis, & Patriarchis, ac insuper conditionatè tantum, si actu resideant: adeoque isti gratia alternativa uti nequeunt, si illo tempore, quo absunt à suis Ecclesiis etiam licitè & ad breve tempus, v. g. ad unum vel alterum diem, vel per duos vel tres menses à Tridentino ipsis concessos pro absentia, vacet beneficium alternativum.

Sc. III. Provisionem seu Collationem communem, genericè sumptam, cujuscunque Beneficii debere esse Canonica. c. 1. de R. J. cit. h. e. factam juxta præscriptum SS. Canonum, scilicet absque vitio conferentis, recipientis, & formæ, quam requirit vel Jus Commune, vel Statutum, vel Consuetudo, vel Fundatio, præcipue autem fieri debet gratis, seu nullo pretio temporali interveniente. Extrat. Cui detestabile inter Com. de Sim. item purè, h. e. sine conditione, modo, aut pacto privata conventionione adjectis. c. 5. de permut. c. 4. 6. §. n. l. de Pactis: debito tempore c. 2. 5. de concess. præd. non ob vel subreptitiè. c. 17. de Refr. Clar. a. h. t. Sed de his alibi & in suis locis. Hinc notanda est specialis forma, quam Tridentinus s. 24. c. 18. de Ref. præscribit Episcopis circa collationem beneficiorum Parochialium, nempe per Concursum, ut vocatur, qui consistit in hoc: Episcopus habita notitiâ vacationis Ecclesiæ Parochialis constituat Vicarium idoneum, si opus fuerit, donec ei de Rectore provideatur; tunc intra 10. dies vel aliud tempus vocet per edictum, vel alio modo convocet Clericos, qui volent examinari pro obtinenda Parochia, ad certum tempus, quo ipsi per se vel Vicarium Generalem, & alios examinatores, non pauciores, quam tres examinet; peracto autem examine illum eligat &